

התרנגולים והשועל | חיים נחמן ביאליק | עיבוד כרמי ינון

היתה זו שנת בצורת, והארץ יבשה ללא מזון או גרגר חיטה. כל תרנגול ותרנגולת, התקשה למצוא תבואה, חיטה או שעורה להשביע את נפשה.

עמד התרנגול הגדול וקרא: "הקשיבו, כולם! אנחנו לא יכולים לשבת בבטלה בזמן שאנו ומשפחותינו רעבים. בואו נצא לכפר הסמוך ונחפש בשדות אחר מזון. אולי נמצא חיטה, שעורה או שיבולת שועל שתשביע את נפשנו הרעבה.

יצאו התרנגולות יחד במסע במטרה למצוא מזון. כל התרנגולות, צעירים וזקנים, בריאים וחולים, הצטרפו למסע. הצטרפה גם תרנגולת פיסחת שקשה לה ללכת.

לאחר שלושה ימי מסע, ראו שדה מלא בשעורה - די להאכיל את כל הלהקה. הם התיישבו בשדה, לקטו וניקרו ונהנו מהאוצר החדש שגילו. התרנגולות אכלו את השעורה, הטילו ביצים, וגידלו אפרוחים.

כשהקיץ הגיע, קרא התרנגול הגדול: "הגיע הזמן לשוב הביתה", וצווה על כל תרנגולת לקחת איתה שיבולת. וכך בשיירה ארוכה יצאו כל התרנגולות לדרך כשכל אחת נושאת במקורה שיבולת. אך התרנגולת הפיסחת, מסכנה לא יכלה לשאת בפיה שעורה, בקושי צעדה, מדדה, מאחורי השיירה.

שועל צעיר צפה מן היער בשיירה הארוכה, מלקק את שפתיו ומחכה לארוחה. חשב השועל הערמומי על תוכנית להתגנב מאחורי שיירת התרנגולות ולזלול את כולם לארוחת הערב. התקרב השועל חרש חרש עד שהגיע לקצה השיירה אל התרנגולת הפיסחת ושאל "מה זה במקור של כל התרנגולות?"

התרנגולת החכמה, אמרה: "זה עתה שבנו מקרב עם שועלים, וכל תרנגולת נושאת במקורה את זנבו של שועל". פער השועל את עיניו ושאל "והיכן זנב השועל שלך?". "אני... אני חכייתי לזנבך שלך!" ענתה התרנגולת הפיסחת והסתערה על השועל. והשועל המסכן נמלט כל עוד נפשו בו... שבו התרנגולות לבייתם שבעות ושמחות ממסעם.

האגדה אודות מקום בניית בית המקדש

שנים רבות לפני בנין בית המקדש היו דרים על מקום בית המקדש שני אחים אשר חיו באהבה ואחוה עצומה. לימים קבלו שדה בירושה מאביהם וחילקוהו ביניהם שווה בשווה. בכור האחים היה חשוך בנים ואילו אחיו הצעיר עבד בזיעת אפיו לכלכל את משפחתו העניפה.

היו אלו ימי הקציר, וכל אח בחלקת השדה שלו היה אוגד אלומות של שיבולים לערמות גבוהות. יום אחד נתעוררו בקרבו של האח הבכור רגשי אשמה, היתכן שהוא בתור אדם בודד יקח מהתבואה בשדה שווה בשווה עם אחיו שיש לו משפחה גדולה? מיד ירד ממטתו, הלך לשדה והעביר חלק גדול מאלומות השיבולים לחלקו של אחיו הצעיר, כאשר גמר לעשות דבר זה חזר למיטתו ושינתו ערבה לו.

אך גם לאחיו הצעיר קרה כדבר הזה ששנתו נדדה בלילה והתחיל לחשוב על אחיו הבכור שלא זכה להקים משפחה ועוד מעט יגיעו ימי זקנה ומי ישתדל לפרנסו ולבוא לעזרתו, לכן החליט שחלק גדול מהתבואה מגיעה לאחיו הבכור בכדי שיוכל לחסוך לימי זקנתו. ירד באמצע הלילה ולקח חלק גדול מאלומות השיבולים ובהשקט העבירם לחלק השדה אשר לאחיו הבכור.

בבוקר יצאו שניהם אל השדה ומה מאד התפלאו לראות שאין שינוי ניכר בשדותיהם ולשניהם יש אותה כמות שיבולים שהיתה להם אתמול לפני שהלכו לישון. לא הבינו מה קרה. בלילה השני שוב החליט כל אחד מהאחים להעביר מתבואתו לחלק של אחיו ושוב חזר הדבר, בבוקר לכל אחד היתה כמות שווה.

בלילה השלישי הלך האח הבכור עם אלומה גדולה על כתפו, כשלפתע ראה איש חשוד הולך לקראתו. תחילה נבהל, אך אז לאור הירח זיהה את אחיו הצעיר שגם הוא הולך עם אלומה שיבולים גדולה לכיוונו. הבינו האחים את שעשו ונפלו אחד על צוארי אחיו ובכו בכיה מתוך שמחה עצומה באהבה גדולה. האהבה הזאת שהיתה בין שני אחים עוררה רעש גדול בשמים ואז הוחלט בשמים שבמקום זה יבנה בית המקדש...